

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤ' ΕΣΤΡΕ

Οι πρόγονοι της Φρανσουάζ. Μια άτελειωτη σειρά από γένους. Η μητέρα της κι' ο ευτυχισμένος γάμος της μετά μία ζωή ενδεδειγμένων ερώτων. Η γέννηση των... Έπτά θανάσιμων άμαρτημάτων. Τα νεανικά χρόνια της Φρανσουάζ. Σύζυγος του καλού κι' αγαπού ντ' Εστρέ. Άλλα επτά θανάσιμα άμαρτήματα έρχονται στον κόσμο. Η τρέλλες της Φρανσουάζ. Άντιπαλος της ώρας Μαργαρίτας της Ναβάρρας. Έρωτες και έγκληματα. Το δραματικό τέλος της ντ' Εστρέ. Ένα άγριο αίμα καιρού ατμήν την ευτυχία...

ΣΦΑΛΩΣ ή Φρανσουάζ Μπαμπού ντε λά Μπουρτζεζιάρ, κατέχει περίληψη θέσι στην πικαιότητα των Ιστορικών εκείνων γυναικών, ή όποιες άν και πέρασαν ζωή όργων και άνοιμων, εξέλιεώθησαν στο τέλος με το μαρτυρικό τους θάνατο. Η Ιστορία της μεγάλης αυτής άμαρτωλής μοιάζει πολύ μ' ένα μυθιστόρημα γεμάτο δραματικές περιπέτειες. Άκούστε την:

Η Φρανσουάζ γεννήθηκε από μία μητέρα, της όποιες όλοι οι θηλυκοί πρόγονοι εξακουσαν επί διακόσια τόσα χρόνια—ληρονομική δικαίω!—το έπαγγελμα της...ελαφράς γυναίκας. Αυτό, όμως, δέν τις εμπόδιζε να καλοπαινεύονται όλες, γιατί ήσαν έξαιρετικά όμορφες. Η μητέρα της Φρανσουάζ, επί παραδείγματι, κατόρθωσε να υπέλθει στα δίχτυα της έναν πρεσβυτή του Βατικανού, άφοδ προηγούμενος όπηρες εύνοουμένη δού έστεμμένη, του Φραγκίσκου Α' της Γαλλίας και του αυτοκράτορος Καρόλου Ε', του πάπα Παύλου Γ' και άναριθμήτου πλήθους ευγενών. Από το γάμο της με τον πρεσβυτή έκανε επτά κόρες, τόσο ώρας, ώστε τις έλεγαν επωνομασία «Έπτά Θανάσιμα Άμαρτήματα»! Ένα από τ' άμαρτήματα αυτά ήταν και ή Φρανσουάζ.

Σε ήλικία δώδεκα χρόνων, ή Φρανσουάζ, άκολουθώντας το παράδειγμα της μητέρας της, είχε διαβάσει ως το τέλος όλο το βιβλίο της Άγάπης. «Υστερ' από πέντε χρόνια—στα 1559—ένας ευγενής, ο Άντουάν ντ' Εστρέ, θαυμαμένος από την έξαισία καλλονής της, δέν δίστασε να την ζητήσει σε γάμο από την μητέρα της, άν και ήξερε πολύ καλά ποιά τύχη τον περιμενε... Μά ήταν τόσο έρωτευμένος με την Φρανσουάζ, ώστε άποφάσισε να την πάρη, άδιαφορώντας για τα ειρωνικά φλέμματα που του έρχιζαν οι φίλοι του.

Όπως ή μητέρα, έτσι και ή Φρανσουάζ έφερε στον κόσμο επτά γαριτωμένα κοριτσάκια, τα όποια, φυσικά, επωνομάσθησαν και αυτά «Έπτά Θανάσιμα Άμαρτήματα». Ωστόσο, ή κυρία ντ' Εστρέ, παρ' όλη τή θαυμαστή τεκνοποιία της, δέν έχασε τίποτα από τή όμορφιά της και το σώμα της εξακολουθούσε να διατηρη νεανικήν ευκαμία Λένεται μάλιστα, ότι ο βασιλέας Έρρίκος Γ' δέν έμενε άσυγκίητος μπρός στα θέλητρα της ώρας αυτής γυναίκας.

Ο κ. ντ' Εστρέ έπιληροφορείτο έντωμεταξύ με καταπληκτική άπείθεια τ' άλλεπάλληλα σφάλματα της Φρανσουάζ, για τα όποια όμως ήταν προετοιμασμένος. Καί δέν απέδιδε έξαιρετική σημασία σ' αυτά, έφ' όσον έθελπε ότι ή σύζυγος του δισκέδαζε χωρίς ν' άφροιάνεται οσοδήποτε κανένα.

Μία μέρα, όμως, ή κυρία ντ' Εστρέ γάμοσις έναν ευγενή, τον άρχοντα Λουδοβίκο ντ' Μπερανζέ, ο όποιος την έκανε να ασθανθή, για πρώτη φορά στή ζωή της, ποιά ήταν ή πραγματική άγάπη.

Ο σύζυγος της άνηούχησε οσοδήποτε αυτή τή φορά... Όταν, όμως, άνελήθη ότι ή γυναίκα του ήταν τρελλά έρωτευμένη με τον Μπερανζέ,—μέχρι του σημείου να παραμελή προς γάρν του κι' αυτά τα παιδιά της, τα όποια ύπεραγαπούσε,—ύπετάχθη για μία άκόμα φορά στο πεπρωμένο του...

Τι θέλετε να κάνω; έλεγε στους φίλους του. Μπορεί καιείς να έμποδιση τον κεραυνό να πέση από τα σύννεφα;

Η Φρανσουάζ, λοιπόν, είχε όλη την έλευθερία να γαρή τον έρωτά της. Μά την διαφορά, ότι δέν μπόρεσε ν' άπολαύση πολύ

καιρό αυτήν την ευτυχία...

Τόν καιρό που ή κυρία ντ' Εστρέ ήταν φίλη του Έρρίκου του Γ', μεθυσμένη από τον θρίαμβό της, έκανε ένα θράδυ την άπρονουσία να περάζη την άδελφή του βασιλέως Μαργαρίτα της Ναβάρρας,—αυτήν που θα έμενε άργότερα άθάνατη στην Ιστορία ως βασίλισσα Μαργκό. Η άλήθεια είναι ότι τα πειράγματα της Φρανσουάζ δέν ήσαν και ύπερβολικά, γιατί ή Μαργαρίτα δέν φημιότανε για τον ένάρετο θίο της. Ωστόσο, ή Μαργκό δέν ήταν από τις γυναίκες εκείνες που συγχωούσιν. Και μόλις έμαθε ότι ή Φρανσουάζ άγαπούσε τον Μπερανζέ περισσότερο και από τή ζωή της, άποφάσισε, για να την εκδικηθή, να καταστρέψη την έρωτική ευτυχία της.

Ένα θράδυ, λοιπόν, στις 31 Οκτωβρίου 1575, ο Μπερανζέ ένδ θρισκότανε στην κρεββατοκάμαρά του και παρακολουθούσε τον θαλαμηπόλο του ο όποιος του γυάλιζε τα νύχια των ποδιών του, ώρμησε ξαφνικά στο δωμάτιο ο θαρώνος ντε Βιττώ, ένας τρομερός πολεμιστής, άρχηγός των ομοσπολυάκων της Μαργαρίτας— και φίλος της άδελφής του βασιλέως, όπως έλεγαν ή κακές γλώσσες...

Ο Μπερανζέ κατάλαθε από το ύψος και την στάσι του θαρώνου, τις πραγματικές διαθέσεις του επισκόπου του. Πεπάτηκε λοιπόν άμέσως από το κρεβάτι του—ένδ ο θαλαμηπόλος του έβάζε τρομαγμένος στα πόδια—κ' έκανε να τρέξη στή γωνιά, να πάρη το σπαθί του. Μά ο Βιττώ δέν του έδωσε καιρό ν' άμυνθή. Μά μια σπαθιά στο κεφάλι, τον έζπλωσε κάτω, στο πάτωμα, μέσα σε μία λίμνη αίματος!...

Υστερ' από τρείς ώρες, ο Μπερανζέ παρέδιδε την τελευταία του πνοή, χωρίς να ανάλαθη τις αισθήσεις του, χωρίς να μπόρση να μιλήση για να κακοιωμάση τον δολοφόνο του...

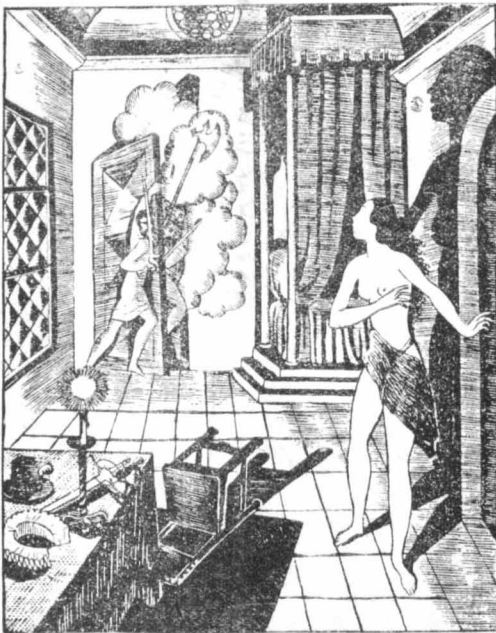
Η κυρία ντ' Εστρέ κόντευε να παραφρονήση από την άπελτία της όταν έμαθε τον τραγικό θάνατο του άγαμημένου της. Τόν έκλαψε σαν να ήταν σύζυγος της και, άδιαφορώντας για το τί θα έλεγε ο κόσμος, φέρεσε πένθος για το φίλο της.

Τι λεπτή, τι τρυφερή καρδιά! έλεγε ο φίλος της σύζυγος της στους φίλους του.

Πέρασαν ένα, δύο, τρία χρόνια. Ο θάνατος του Μπερανζέ είχε λησμονηθή απ' όλους. Καί μονάχα ή Φρανσουάζ εξακολουθούσε να κλαίη το φίλο της—και να περιμένη την εύκαρία να εκδικηθή το φονιά του. Γιατί ο ίδιος ο θαρώνος το διέδωσε άργότερα όποιος του πός αυτός είχε σκοτώσει τον Μπερανζέ! Και αυτός δέν ήταν ο μοναδικός φόνος που είχε διαπράξει... Μά ποιος θά ήταν εκείνος που θα τον μούσε να συλλάβη ή να τ' άγάλη πέρα με τον θηριώδη αυτόν πολεμιστή, που είχε πάντοτε και την σκανδαλώδη ύποστήριξη της άδελφής του βασιλέως.

Ωστόσο, μία μέρα βρέθηκε ο άνθρωπος που θα τιμωρούσε τον αίμοχαρή θαρώνος που θα κακούρηγημά του. Καί ο άνθρωπος αυτός ήταν ο νεαρός μαρκήσιος Υβ ντ' Αλέγκρ, ο όποιος είχε όρκιστή να εκδικηθή τον Βιττώ, για μία προσβολή που τον έκανε άλλοτε στον πατέρα του. Ένα άπόγευμα, λοιπόν, τόν παραφύλαξε σ' ένα δάσος, τόν σταμάτησε, τόν προκάλεσε σε μονομαχία μέχρι θανάτου και, ύστερ' από έναν έπικό άγώνα, που βάσταξε τρείς δολόκληρες ώρες—και οι δύο αντίπαλοι ήσαν δεινοί έξομαχγοί—κατόρθωσε να έαπλώση τόν θαρώνο νεκρό, να του άποσπάση σχεδόν το κεφάλι από τούς ώμους!...

Έτσι, από τή μία μέρα στην άλλην, ο μαρκήσιος ντ' Αλέγκρ

Την ίδια στιγμή ώρμησε στο δωμάτιο μερικοί όπλαμένοι άνδρες...

